

Sygn. akt: X C 706/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSR Katarzyna Malinowska

Protokolant: Magdalena Skinder

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2022 r. w Toruniu

sprawy z powództwa B. K.

przeciwko K. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 21425 zł (dwadzieścia jeden tysięcy czterysta dwadzieścia pięć złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 września 2020 r. do dnia zapłaty;

II. tytułem zwrotu kosztów procesu zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę:

- 2400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) powiększoną o należny podatek Vat tytułem wynagrodzenia r.pr A. B. – pełnomocnika ustanowionego z urzędu

- 200 zł (dwieście złotych) opłaty od pozwu

wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty

III. zasądza od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 872 zł (osiemset siedemdziesiąt dwa złote) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Katarzyna Malinowska

[Sędzia Przewodniczący M. (...):03:25.008]

W kwietniu 2021 roku powódka B. K. złożyła pozew przeciwko K. B. o zapłatę kwoty 21.425 zł. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że strony pozostawały w stosunkach przyjacielskich. Pozwana spotkała się z powódką w lutym 2019 roku i poprosiła powódkę o pożyczkę. Strony umówiły się w ten sposób, że powódka miała zaciągnąć pożyczkę na własne nazwisko i przekazać uzyskaną kwotę pozwanej. Powódka zobowiązała się także pożyczyć własne oszczędności, co też uczyniła przekazując dodatkowo 4.000 zł. Pozwana zobowiązała się, że będzie spłacać raty powódki. Początkowo pozwana przekazywała kwoty rat zgodnie z ustaleniami. Uczyniła to 6 razy, po czym trwale zaniechała spłaty zadłużenia. W maju 2019 roku okazało się, że bez własnej wiedzy powódka stała się stroną umowy z firmą (...) **[f 00:04:36.140]**, a kwotę udzielonej pożyczki w wysokości 7.000 otrzymała pozwana. Na skutek interwencji powódki i nacisków wobec pozwanej pozwana obiecała, że będzie spłacać po 500 zł co miesiąc, ale nigdy nie uregulowała tych kwot. Całkowita kwota zadłużenia wobec powódki to 21.425 zł.

Pozwana uznała pisemnie swoje zobowiązanie, jednak pomimo obietnic nie dokonała spłaty. Na karcie 13 akt znajduje się uznanie długu dokonane przez K. B. co do kwoty 21.425 zł - jest to oświadczenie z 17 maja 2019 roku.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa. W piśmie z dnia 13 grudnia 2021 roku sprecyzowano zarzuty. Pozwana potwierdziła, że złożyła oświadczenie 17 maja 2019 roku, jak wynikało z pisma pełnomocnika na kwotę ponad 22.000, bowiem obejmowało to zobowiązanie wynikające z wcześniejszego uznania długu na rzecz K. K. oraz kwotę 10.410 zł i 15 gr z pożyczki, którą powódka wzięła z P. [f 00:06:11.716]. Wskazano, że ta pożyczka została już spłacona. Dodatkowo wskazano, że kwota 22.000 z tego oświadczenia miała być górną kwotą graniczną, do której obowiązek powstałby, gdyby powódka wzięła pożyczkę wyższą. Zdaniem pełnomocnika oświadczenie to z 17 maja 2019 należy interpretować zgodnie z art. 65 § 1 k.c., który stanowi, że oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. Nadto pełnomocnik wskazał, że po 17 maja 2019 roku pozwana wpłaciła w trzech częściach na rachunek bankowy kwotę 10.455 zł i 55 gr, jednakże żadna z tych wpłat nie została udokumentowana. Załączone do pisma procesowego potwierdzenia wpłat znajdujące się na kartach od 63 do 65 dotyczyły okresu przed uznaniem długu. Wskazać w tym miejscu należy, że w samym pozwie powódka wskazała, że pozwana początkowo dokonywała wpłat i właśnie to znalazło potwierdzenie w załączonych wyciągach. Strona pozwana powoływała się nadto na okoliczność, że dokonała szeregu wpłat gotówkowych. Potwierdzić owe wpłaty mieli świadkowie. Sąd przesłuchał M. M. (2) - zeznania znajdują na karcie 96v akt i świadek wskazała, że 5 razy przekazywała pani L. kwotę po 500 zł w okresie maja, czerwca. A. P. potwierdziła, że raz była świadkiem wpłaty przez pozwaną kwoty 500 zł na koniec czerwca 2019, ale nie wiedziała jednak z jakiego tytułu. Poza tym potwierdziła, że jeździła z pozwaną do powódki, jednakże nie potrafiła powiedzieć kiedy i jakie kwoty zapłaciła pozwana. Dowody te nie były jednak wystarczające dla ustalenia, że dług uznany przez pozwaną został choć w części spłacony. Co do zeznań pani M. - nie wynika z nich jaka kwota została spłacona po 17 maja i czy wpłaty dotyczyły roszczenia objętego uznaniem, to samo dotyczy zeznań pani P..

Ponadto wskazać należy, że na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach X C 1904/20 Sąd ustalił, że we wrześniu 2020 roku K. K. wniósł pozew o zapłatę kwoty 22.024 zł na podstawie oświadczenia pozwanej z dnia 22 grudnia 2016 roku, które znajduje się na karcie 19 akt. W tym dokumencie pozwana wskazała, że uznaje zadłużenie, że zobowiązuje się do regularnej spłaty kredytu gotówkowego na łączną kwotę 22.024 zł na rzecz K. K.. Powyższe zobowiązanie zostało zaciągnięte przez pana K. K. na rzecz pani K. B.. Sąd w tamtej sprawie zwrócił pozew ponad kwotę 7.960 zł. W toku postępowania strona powodowa przyznała, że pozwana zapłaciła kwotę 14.064 zł. Sąd wydał wyrok zgodnie z żądaniem pozwu właśnie co do kwoty 7.960 zł. W postępowaniu tym wskazano, że pozwana część spłat na poczet tego długu przekazywała pani L..

Z żadnego z zaproponowanych dowodów w niniejszym postępowaniu nie wynikało, że pozwana podpisując oświadczenie o uznaniu długu odniosła się również do zobowiązań wobec K. K..

Wskazać tutaj należy, że właściwe uznanie długu traktowane jest jako czynność prawna - umowa jednostronnie zobowiązująca zawarta pomiędzy dłużnikiem a wierzycielem, w której dłużnik składa oświadczenie woli. Innymi słowy - wykazuje wolę oraz chęć do uregulowania długu. Faktycznie na podstawie twierdzeń strony powodowej Sąd nie ustalił essentialia negotii umów pożyczki, nie ustalił kiedy i jakie kwoty zostały pożyczone i na jakich warunkach, jednakże należy zwrócić uwagę na fakt, że powód dochodził zapłaty kwot wskazanych w pozwie na podstawie dokumentu stanowiącego uznanie długu przez pozwaną. W oświadczeniu tym dłużniczka potwierdziła swe zobowiązanie do zwrotu wskazanych kwot pieniężnych wynikające z wcześniejszych umów pożyczek. Powołując się na uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 listopada 2015 roku sygnatura akt VI ACa 1830/14 dodać należy, że właściwe uznanie długu, a z takim mamy do czynienia w niniejszej sprawie, stanowi nieuregulowaną przepisami odrębną umowę ustalającą co do zasady istnienie i zakres stosunku prawnego. Uznanie jest umową jednostronnie zobowiązującą, zawartą między dłużnikiem a wierzycielem, w której dłużnik potwierdza swe zobowiązanie. Jako umowa jest dopuszczalna w ramach swobody umów (art. 353 § 1 k.p.c., z "jedyнкą" k.p.c.). Nie wymaga szczególnej formy, a świadczenie wierzyciela o przyjęciu uznania może być dorozumiane. W niniejszej sprawie oświadczenie to zostało sporządzone w formie pisemnej, przy czym z uwagi na brak sprecyzowania, jakiego konkretnie zobowiązania

dotyczy, ustalenia te mogły być poczynione również na podstawie innych dowodów. Uznanie długu nie konstituuje odrębnego od długu abstrakcyjnego zobowiązania i w tym sensie nie zamyka drogi dłużnikowi do podnoszenia zarzutów przeciwko istnieniu lub wysokości wierzytelności wynikającej ze stosunku podstawowego. Jeżeli pozwana, mimo dokonania uznania długu, kwestionuje powstanie lub dalsze istnienie zobowiązania określonego w dokumencie zawierającym czynność uznania, to w takiej sytuacji ciężar udowodnienia własnych twierdzeń, że zobowiązanie nie istnieje, spoczywa na dłużniku. Analiza zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż pozwana nie wykazała, aby zobowiązanie wynikające z tego dokumentu nie istniało. Przede wszystkim nie wykazano logicznego związku między tym uznaniem długu a kwotą należną K. K.. Co istotne - świadomość domagania się przez B. L. i K. K. dwóch kwot z dwóch uznań długu pozwana miała już w sierpniu 2020 roku, wezwania do zapłaty znajdują się na karcie 61 i 62 i w żaden sposób się do tego wcześniej nie odniosła. Tym samym uznać należy, że pozwana winna spełnić swe zobowiązanie zgodnie z treścią art. 354 § 1 k.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania.

[KONIEC TEKSTU 00:13:22.002]